

(1930 -)

SÜLEYMAN TAŞKIRAN

Süleyman Taşkiran, 1930 senesinde Denizli'nin Tavas ilçesinde dünyaya gelmiş... 1951 yılında Isparta'nın Senirkent ilçesinin Büyükkabaca köyünde karakol kumandanlığı yapmış... Büyükkabaca köyü, Çamdağı'na yakındır...

Aslında saf ve tertemiz bir Anadolu evladı olan Süleyman Taşkiran, yukardan gelen baskılar sonunda, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'ni bir gece kendi karakolunda misafir etmek zorunda kalmış... Fakat o gece, hiç unutamadığı hâlâ heyecanla anlattığı bir hâdise yaşamış... Bunu kendi ifadeleriyle dinleyeceğiz.

Şimdi Denizli'nin Tavas ilçesinde ikamet eden Süleyman Taşkiran, Risale-i Nur'u okuduğunu ve istifade ettiğini söylemektedir. İşte Süleyman Taşkiran'ın kendi dilinden hatıraları:

Süleyman Taşkiran Anlatıyor:

Tavaslıyım ve 1930 doğumluyum. Mesleğim pastacılık, pastanem var. Ama şimdi pastane işlerini çocuklarım yapıyor, onlara devrettim.

1950 senesinde askere gittim. Acemilik Hatay'da geçti. Sonra Isparta Uluborlu'ya dağıtım olduk. Altı ay yazıhanede vazife yaptıktan sonra kursa gittim Ankara'ya, onbaşı kursuna; orada 6,5-7 ay kadar kaldım. Onbaşı olduktan sonra tekrar Isparta Uluborlu'ya, kendi kıtama geldim. O tarihte Uluborlu ile Senirkent Isparta'nın nahiyesi idi. Senirkentli, Ethem Tola isimli bir milletvekili vardı, onun vasıtasıyla ilçe yaptılar Senirkent'i. İlçe olunca ben Uluborlu'dan Senirkent'e gittim. Senirkent'tin asayiş bozuktu, çok içki içen vardı. Senirkent merkezinde üç ay kadar kaldım. Bu arada yanımıza hiç kimse gelmedi; ne bölük komutanı, ne kaymakam, ne savcı...

Altı ay sonra beni Senirkent'ten alıp Büyükkabaca karakoluna verdiler. Büyükkabaca karakol komutanı oldum. Bu Köy Senirkent'e bağlıydı. Karakolda dört askerle beraber toplam beş kişiydik.

Büyükkabaca'nın göbeği çay yoludur, geniştir. Evler yolun iki yanında, yamaca kuruludur; önlerinden iki-üç katlı, arkası topraktır. Büyükkabaca köyü, Barla-Çamdağı'na çok yakındır. Çamdağı'ndan Eğirdir Gölü'ne doğru bakılınca görülür.¹

SAİD NURSİ'Yİ KARAKOLDA MİSAFİR ETTİM

Ben 1951 yılında bu Büyükkabaca köyünün karakol kumandanlığını yaparken Said Nursî Hazretleri'nin oraya gelip-gittiğini duyardım. Yalnız bizim bir bölük komutanımız vardı, Üsteğmen Rüknettin Süer; o, sonra kaymakam ve savcı, Üstad'ın buraya geldiğini duyuyorlar. Bir gün bölük komutanı telefon etti ve "Said Nursî bazen oraya geliyormuş, senin askerlerin ilgilenmiyormuş" gibi şeyler söyledi. Bu arama olayı birkaç kez tekrarlanınca ben de köyün berduşlarından 3-4 tanesini

¹ Büyükkabaca köyü 1953 senesinde kasaba olmuştur.

Çağırdım. Onlara, “Buraya Hocaefendi geldiği zaman bana haber verin. Yoksa sizi burada rahat bırakmam!” diye tehdit ettim. Onlar da “Peki onbaşım” deyip gittiler.

İki veya üç gün geçmedi ki, “Hocaefendi geldi” diye bana haber verdiler ve kaldığı evi gösterdiler. Ben önce merkeze telefonla haber ettim. “Hocaefendi burada. Biz beş kişiyle bu işi görür müyüz, yoksa takviye asker gönderecek misiniz?” diye sordum. Merkezden beş asker daha gönderdiler. Baskını gece vakti yaptık...

Selam verip içeri girdik. Evin odası çok büyüktü, bizim Tavas'ta öyle evlere hiç rastlamamıştım. Orada oturuyorlardı. Çoğu yaşlıydı, içlerinde tek tük genç de vardı. Soyadını unuttum, Said Nursî'nin yanında adı Süleyman olan birisi vardı; ama beyaz tenli, güzel mi güzel, yakışıklı mı yakışıklı bir gençti.

Said Nursî, bize “Gel evladım, gel” dedi. “Hocam kusura bakma; ama biz seni almaya geldik” dedim. “Gidelim evladım” dedi. “Siz oturun, biz gidelim onbaşıyla” dedi onlara. Onu ve Süleyman'ı aldık, karakola geldik. Epeyce yol vardı geldiğimiz yere.

Karakola geldik, Said Nursî Hazretleri'yle biraz sohbet ettik. Bana gayet iyi davrandı. Benim nereli olduğumu, nerden geldiğimi falan sordu. “Senin istikbalin parlak oğlum” dedi. “Allah razı olsun hocam” dedim. Sonra hakkında gelen tamimlerden, dosyalardan konuştuk. Ben “Her ne kadar aramışsak da mıntıkamızda bulunmamıştır, buralarda rastlanmamıştır, diye yazıp gönderiyorum geriye” diye cevap verdim. Böyle tamimler her zaman geliyordu karakola. Biz de dosyanın üzerine koyuyorduk. Aslında Hocaefendi sık sık Büyükkabaca'ya geliyordu.

“Hocam rahatsız isen, yatacaksan söyle” dedim. Ben kendi yatağımı ona, erlerin birinin yatağını da Süleyman'a verdim. Biraz daha oturduktan sonra, “Yatalım mı çocuklar?” dedi ve yattık.

O gece bizim telefon hatlarımız kesilmiş... Gece bir taş yağmuru başladı ki pencereye yanaşamadık. Hocaefendi'yi dövüyorlar, sövüyorlar gibi laflar atmışlar ortaya. Onun için karakolu taşıyorlar; hem de nasıl taş, pencereye yaklaşamıyoruz! Taşlar camları kırıp içeriye de giriyordu. Gittim ve “Hocam nasıl edeceğiz, nasıl durduracağız bunları?” dedim. Hoca ünledi, bağırdı, bir şeyler dedi; ama fazla sesi çıkmadı mübareğin. Zaten sesi fazla çıkmazdı. Sonra ben bağırdım, askerler bağırdı. “Durun, bir dinleyin” dedik. Nihayet durdular. Pencereye çıktı ve “Onbaşı bana iyi davrandı, bana yatağımı verdi, daha ne yapın! Yapmayın, taşlamayın” dedi. Nihayet Hocaefendi'nin sözünü tuttular.

Sabahı oldu. Senirkent'ten gelen askerler tekrar jipe binip döndüler. Biz yine beş kişi kaldık. Hocaefendi biraz okumaya falan devam etti. Kahvaltı yaptık. Sonra köylüler üç at getirdiler. Birine ben bindim, birine Hocaefendi, diğerine de o Süleyman isimli genç bindi. İki asker de arkamızda, Senirkent'e gittik. Senirkent'le Büyükkabaca arası aşağı-yukarı 25 km falandı.

Nihayet Senirkent'e vardık. Hemen mahkeme salonuna aldılar Hocaefendi'yi. Ben de o sırada “Aybaşında kazaya giderim. O zamana kadar uzar” düşüncesiyle saçımı usturaya vurdurmuştum. Askerde de bu yasak... Bu yüzden beni mahkemeye katmadı üsteğmen. Onun için içeride neler konuşulduğunu duymadım. Mahkeme 15-20 dakika kadar sürdü. Sonra Hocaefendi'yi bıraktılar. Köylüler aldılar; atıyla, arabasıyla götürdüler.

Üsteğmen beni orada alıkoydu. “Benim seni cezalandırmam lazım; ama oraya kimi göndereyim! Çabuk git, bana görünme” gibisinden biraz beni azarladı. Böylece biz öteki askerlerle beraber Hoca efendi'den geride kalmış olduk.

Büyükkabaca'ya vardığımda, hemen Hocaefendi'yi sordum. “Gitmedi, burada” dediler ve başka bir evde olduğunu söylediler. O akşam toplandıkları ev değil de başka bir evdeymişler. “Yemek falan yiyorlar” dediler. Ben de yemek yesinler öyle gideyim diye düşündüm. Ama ondan sonra beni bölük komutanı aradı, belki bir saat konuştu. Artık bir daha göremedim Hocaefendi'yi. Ama duasını almış oldum. “Oğlum senin istikbalin parlak” demişti.

Bu olaydan sonra “İhmal ettin! Sen bununla istişare ediyorsun” diye itham ederek Büyükkabaca köyünden, Senirkent merkeze aldılar beni.

Askerden geldikten sonra Tavas'ta Kur'an Kursu açtık. O zaman buralarda Kur'an kursu falan yoktu. Çok sonra kuruldu. Biz kursun idare heyetine seçildik, orada hizmet ettik. Daha halen de alakam devam ediyor. Said Nursî'nin kitaplarını okuyorum, yanımda var şimdi.

Dualarınızı bekliyoruz inşaallah.